

Sygn. akt I CZ 49/07

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Jan Górowski

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku A. S.

przy uczestnictwie małol. J. S., reprezentowanego przez przedstawiciela
ustawowego matkę A. Ś., i D. R.

o stwierdzenie nabycia spadku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 maja 2007 r.,

zażalenia uczestnika postępowania małol. J, S,

na postanowienie Sądu Okręgowego w W,

z dnia 11 stycznia 2007 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 11 stycznia 2007 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną uczestnika małoletniego J. S., reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego matkę A. Ś. od postanowienia tego Sądu z dnia 25 września 2006 r. w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku, a także orzekł o zwrocie opłaty od skargi. W uzasadnieniu Sąd drugiej instancji podał, że przyczyną odrzucenia był brak konstrukcyjny, polegający na niezawarciu w treści skargi kasacyjnej wyodrębnionego wyводу prawnego, odpowiadającego wymaganiom wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem. Zdaniem Sądu Okręgowego, nie spełnia tego wymagania podanie takich samych argumentów, na jakie powołuje się strona w uzasadnieniu podstaw skargi. Ten fragment pisma procesowego stanowi faktycznie dodatkowe uzasadnienie podstaw kasacyjnych, co upoważnia do odrzucenia skargi na mocy art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie, uczestnik zarzucił „błąd w ustaleniach faktycznych”, polegający na nieuzasadnionym uznaniu, że skarga kasacyjna nie zawiera uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, rażącą obrazę art. 398⁶ § 2 k.p.c., poprzez odrzucenie skargi, która nie zawierała żadnych braków, o których mowa w przepisie, a także naruszenie art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., poprzez przyjęcie kryteriów oceny formalnej poprawności skargi, które nie wynikają w żadnej mierze z treści ustawy.

Wskazując na powyższe zarzuty i ich uzasadnienie wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Złożony przez siebie środek zaskarżenia skarżący określił jako „kasację”, co jednak można uznać za uchybienie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia o prawidłowości bądź nieprawidłowości sporządzenia skargi kasacyjnej (por. postanowienie SN z dnia 10 listopada 2005 r., III CSK 68/05, niepubl.).

Należy natomiast rozstrzygnąć, czy spełnione są pozostałe wymagania stawiane przed sporządzającym skargę kasacyjną.

Pełnomocnik procesowy uczestnika istotnie zawarł w skardze wyodrębnioną redakcyjnie część, zawierającą wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania, powołał oczywistą zasadność skargi, co jest jedną z przesłanek tzw. przedsądu, zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Poddając sformułowanie „oczywiście uzasadniona” wykładni przy użyciu metod językowych, należy zauważyć, że to, co jest „oczywiste”, powinno być widoczne na pierwszy rzut oka, niewątpliwe i jasne. Leksykalne znaczenie przymiotnika „uzasadniony” odwołuje się natomiast do poparcia, umotywowania czegoś, wykazania słuszności czy też uargumentowania. Zatem skarga jest „oczywiście uzasadniona” wtedy i tylko wtedy, gdy siła przedstawionej w niej argumentacji jest nie do odparcia i nie może budzić żadnych wątpliwości. Zasadność powinna być, bez głębszej analizy, widoczna już na pierwszy rzut oka (por. uchwałę Połączonych Izb – Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Izby Cywilnej z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02, OSNC 2003 nr 7-8, poz. 92; postanowienia SN: z dnia 23 września 2004 r., III CZ 79/04, niepubl.; z dnia 13 października 2004 r., I CZ 117/04, niepubl.). Mimo zmiany stanu prawnego i zastąpienia „oczywistego naruszenia prawa” przesłanką „oczywistej zasadności”, szczególne cele postępowania kasacyjnego każą sądzić, że nadal chodzi o przytoczenie argumentów świadczących o tym, że zaskarżony wyrok lub postanowienie nie mogą się ostać z uwagi na istotną i widoczną dla każdego prawnika sprzeczność z obowiązującym prawem.

Odnosząc powyższe uwagi do stanu niniejszej sprawy należy uznać, że te wymagania nie zostały spełnione. W skardze kasacyjnej strona żaląca skupia się bowiem na polemice z ustaleniami faktycznymi w sprawie. Brak jest natomiast jakichkolwiek argumentów jurydycznych (por. postanowienie SN z dnia 21 lipca 2005 r., V CSK 18/05, niepubl.); takie argumenty zaledwie zarysowano, poprzez powołanie się na rzekome naruszenie art. 382 k.p.c., natomiast nie rozwinięto go ani poprzez dokonanie egzegezy tego przepisu, ani nie przytoczono

korespondujących z nim oraz ze stanem sprawy poglądów doktryny i orzecznictwa. Tak sformułowany wniosek jest rzeczywiście tylko powtórzeniem (niemalże dosłownym) uzasadnienia podstaw kasacyjnych, co w żadnej mierze nie przemawia za „oczywistą zasadnością” skargi i przesądza o słuszności rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji.

Mając na względzie powyższe, zażalenie należało oddalić na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.